Щом искаш ти, остави ме и върви. Аз ще бъда пак сама пάк σαμά Как преди във света. σβετά	Στόμ ίσκας τί, Οσταβί με ί βερβί Ας στέ μπέντα Κακ πρεντί βάβ
Но щом си сам Ще си спомняш ти за мен ζα μέν И ще плачеш как дете κάκ ντετέ всяка нощ, всеки ден. βσέκι ντέν.	Νο στόμ σι σάμ, στε σι σπόμνιας τί ί στέ πλάτσες βσιάκα νόστ,
Тогава може би μπή, ще кажеш ти прости. προστί!	Τογκάβα μόζε Στέ κάζες τί
Остави ме сама но вярвай, аз ще простя! στέ προστιά.	Οσταβί με σαμά, νο βιάρβαϊ ασ

Αφού το θέλεις
Άφησέ με και φύγε.
Πάλι μόνη μου θα μείνω εγώ
Όπως και πριν στον κόσμο αυτό.

Μα όταν μόνος θα μένεις
Εμένα θα θυμάσαι
Και θα κλαίς σαν παιδί
Κάθε μέρα,κάθε βράδυ.

Ίσως τότε πείς:Συγχώρα με!

Άφησέ με μόνη.

Μα να ξέρεις,θα σε συγχωρέσω. Ή (θα σ’έχω συγχωρέσει)